

Downloaded via the EU tax law app / web

WYROK TRYBUNAŹU (wielka izba)

z dnia 19 lipca 2012 r. (*)

Druga i szosta dyrektywa VAT – Podatek naliczony – Zwrot nadpłaty – Zapłaata odsetek – Tryby postpowania

W sprawie C-591/10

majcej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, zony przez High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Zjednoczone Królestwo) postanowieniem z dnia 25 listopada 2010 r., które wpynno do Trybunau w dniu 14 grudnia 2010 r., w postpowaniu:

Littlewoods Retail Ltd i in.

przeciwko

Her Majesty’s Commissioners for Revenue and Customs,

TRYBUNAŹ (wielka izba),

w skadzie: V. Skouris, prezes, A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.C. Bonichot i A. Prechal, prezesi izb, R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann, E. Juhász, G. Arestis, A. Borg Barthet (sprawozdawca), D. Šváby i M. Berger, sdziowie,

rzecznik generalny: V. Trstenjak,

sekretarz: A. Impellizzeri, administrator,

uwzglonajc procedur pisemn i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 22 listopada 2011 r.,

rozwaywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Littlewoods Retail Ltd i in. przez D. Andersona oraz L. Rabinowitz, QC, oraz przez S. Elliotta, barrister,
- w imieniu rzdu Zjednoczonego Królestwa przez C. Murrell, dziajcz w charakterze peplomocnika, wspieran przez D. Wyatta, QC,
- w imieniu rzdu niemieckiego przez T. Henzego, K. Petersen oraz J. Möllera, dziajczych w charakterze peplomocników,
- w imieniu rzdu francuskiego przez G. de Bergues’a oraz N. Rouam, dziajczych w charakterze peplomocników,
- w imieniu rzdu cypryjskiego przez K. Lykourgosa oraz E. Symeonidou, dziajczych w charakterze peplomocników,
- w imieniu rzdu niderlandzkiego przez C. Wissels, dziajcz w charakterze peplomocnika,

- w imieniu rządu fińskiego przez H. Leppo, działający w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez R. Lyala oraz C. Soulay, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 12 stycznia 2012 r.,
wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykądni prawa Unii w dziedzinie naprawienia szkody finansowej poniesionej przez podatnika z tytułu nadpłaty podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „podatkiem VAT”).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między spółkami grupy Littlewoods (zwanymi dalej „Littlewoods”) a Her Majesty’s Commissioners for Revenue and Customs (zwanymi dalej „Commissioners”) w przedmiocie wąciwego trybu postępowania w celu naprawienia szkody finansowej poniesionej przez Littlewoods z tytułu nadpłaty podatku VAT.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Artykuł 8 drugiej dyrektywy Rady 67/228/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – struktura i procedury wdrożenia wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 1967, 71, s. 1303) oraz pkt 13 załącznika A do tej dyrektywy określają podstawę opodatkowania podatkiem VAT, w szczególności w odniesieniu do dostaw towarów i świadczenia usług.

4 Artykuł 11 cztery C ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1, zwanej dalej „szóstą dyrektywą”) stanowi:

„W przypadku anulowania, odmowy [unięcia, odstąpienia, rozwiązania umowy] albo całkowitego lub częściowego braku zapłaty lub też w przypadku gdy cena jest [zostaje] obniżona po dokonaniu dostawy, podstawa opodatkowania jest stosownie obniżona na warunkach określonych przez państwa członkowskie.

Jednakże w przypadku całkowitego lub częściowego braku zapłaty państwa członkowskie mogą uchylić się od zastosowania niniejszej zasady”.

Prawo Zjednoczonego Królestwa

5 Value Added Tax Act 1994 (brytyjska ustawa z 1994 r. o podatku od wartości dodanej, zwana dalej „VATA 1994”) zawiera przepisy dotyczące administrowania podatkiem VAT, jego poboru i egzekucji, a także odwołania do wyspecjalizowanego sądu. Ustawa ta pozwala Commissioners na pokrycie należnego podatku VAT, który nie został zapłacony przez podatnika, a podatnikowi – na odzyskanie należnego zapłaconych tytułem podatku VAT kwot. VATA 1994 zawiera również przepisy regulujące zapłatę odsetek od kwot należnych Commissioners od podatnika oraz od kwot należnych podatnikowi od Commissioners.

6 Artyku? 80 VATA 1994 stanowi:

„Zapisanie na dobro podatnika lub zwrot zadeklarowanego nadwy?kowo lub nadp?aconego podatku VAT:

1. W sytuacji gdy dana osoba:

a) zadeklarowa?a Commissioners podatek VAT za dany okres rozrachunkowy (po jego zako?czeniu) oraz

b) czyni?c to, wykaza?a jako nale?ny podatek VAT kwot?, która nie stanowi w rzeczywisto?ci nale?nego podatku VAT,

Commissioners zobowi?zani s? do zwrotu takiej osobie zap?aconej w ten sposób kwoty.

[...]

1B. W sytuacji gdy dana osoba zap?aci?a na rzecz Commissioners tytu?em podatku VAT za dany okres rozrachunkowy (po jego zako?czeniu) kwot?, która nie by?a nale?na, inaczej ni? w wyniku:

a) zadeklarowania jako podatek nale?ny kwoty niestanowi?cej podatku nale?nego, [...]

[...]

Commissioners zobowi?zani s? do zwrotu takiej osobie zap?aconej w ten sposób kwoty.

2. Commissioners s? zobowi?zani do zapisania na dobro podatnika lub zwrócenia mu kwoty, o której mowa w niniejszym artykule, jedynie na zg?oszone w tym celu ??danie podatnika.

2A. W sytuacji gdy:

a) w wyniku wyst?pienia z ??daniem, o którym mowa w niniejszym artykule, dana kwota ma zosta? zapisana na dobro podatnika zgodnie z ust. 1 lub 1A powy?ej, oraz

b) po potr?ceniu z t? kwot? wszelkich nale?no?ci, jakie nale?y potr?ci? zgodnie z niniejsz? ustaw?, cz??? lub ca?? tej kwoty pozostaje do zapisania na dobro podatnika,

Commissioners zobowi?zani s? do zap?aty (lub zwrotu) podatnikowi takiej cz??ci tej kwoty, jaka pozostaje mu nale?na po potr?ceniach.

[...]

7. O ile niniejszy artyku? nie stanowi inaczej, Commissioners nie maj? obowi?zku zapisania na dobro podatnika ani zwrotu na jego rzecz kwoty zadeklarowanej lub zap?aconej im tytu?em podatku VAT, który nie stanowi? nale?nego im podatku VAT”.

7 W razie uwzgl?dnienia ??dania, o którym mowa w art. 80 VATA 1994, podatnik mo?e tak?e by? uprawniony do otrzymania odsetek od nadp?aconej kwoty, naliczonych zgodnie z przepisami art. 78 VATA 1994. Artyku? 78 ma nast?puj?ce brzmienie:

„Odsetki w niektórych przypadkach pope?nienia b??dów przez urz?dników

1. Jeżeli w wyniku błęd popełnionego przez Commissioners podatnik:

- a) zadeklarował jako podatek należny kwotę, która nie była w rzeczywistości podatkiem należnym od niego, wobec czego Commissioners są zobowiązani, zgodnie z art. 80 ust. 2A, do zapłaty (lub zwrotu) mu tej kwoty, lub
- b) nie wystąpił z podaniem zapisania na jego dobro, zgodnie z art. 25, kwoty, w odniesieniu do której był on uprawniony do wystąpienia z takim podaniem, i którą to kwotę Commissioners są zatem zobowiązani mu wypłacić, lub
- c) uiszczył na rzecz Commissioners [w przypadku nieobjętym lit. a) albo b)] tytułem podatku VAT kwotę, która nie była należna, a Commissioners zobowiązani są w związku z tym do zwrócenia mu jej, lub
- d) spłacił się z odbiorem płatności kwoty, jaka była mu należna od Commissioners w związku z podatkiem VAT,

wówczas – o ile i w zakresie, w jakim Commissioners nie byłiby zobowiązani do postąpienia w ten sposób na mocy przepisów innych niż zawarte w niniejszym artykule – zapłaci oni takiemu podatnikowi odsetki od tej kwoty za stosowny okres, jednakże z zastrzeżeniem następujących przepisów niniejszego artykułu.

[...]

3. Odsetki, o których mowa w niniejszym artykule, są płatne według stopy mającej zastosowanie na mocy art. 197 Finance Act 1996 [brytyjskiej ustawy o finansach z 1996 r. [...]].

8. Odsetki należne na mocy art. 78 VATA 1994 obliczane są zgodnie z art. 197 Finance Act 1996 oraz Air Passenger Duty and Other Indirect Taxes (Interest Rate) Regulations 1998 [rozporządzenia z 1998 r. o opłacie pobieranej od pasażerów podróży powietrzną i innych podatkach pośrednich (stopa odsetkowa)]. Ogólny skutek tych przepisów polega na tym, że od 1998 r., dla celów art. 78, stopy odsetkowe ustalane są przy użyciu wzoru zawierającego odniesienie do średnich podstawowych stóp oprocentowania pożyczek stosowanych przez szereg banków kliringowych, zwanych „stopami odniesienia”. Dla okresów między 1973 a 1998 r. stawki te były zamieszczone w tabeli 7 w Regulations 1998. Stopa odsetkowa mająca zastosowanie zgodnie z art. 78 równa jest stopie odniesienia pomniejszonej o 1%. W art. 78 zdefiniowano „właściwy okres”, za który należy się odsetki. W okolicznościach analizowanych w postępowaniu krajowym okres ten rozpoczyna się w dniu, w którym Commissioners otrzymali nadpłatę, za którą się w dniu, w którym Commissioners zatwierdzili zwrot kwoty, od której należy się odsetki.

Postępowanie krajowe i pytania prejudycjalne

9. Według sądu odsyłałego, od chwili wprowadzenia podatku VAT w Zjednoczonym Królestwie w 1973 r. powódki w postępowaniu krajowym – z wyjątkiem spółki holdingowej Littlewoods Limited – prowadziły działalność w zakresie sprzedaży akwizycyjnej na podstawie katalogu. Działalność ta polegała na dystrybucji przez te spółki katalogów oraz sprzedaży opisanych w nich towarów za pośrednictwem sieci osób określanych mianem „przedstawicieli”. Przedstawiciele pobierali prowizję od transakcji sprzedaży dokonanych przez nich bądź za ich pośrednictwem („sprzedaż za pośrednictwem osób trzecich”). Prowizja, która mogła być pobierana w gotówce, obejmowała przeszłe transakcje sprzedaży zrealizowane przez samych przedstawicieli lub transakcje przyszłe, według podwyższonej stawki.

10. Od 1973 r. do października 2004 r. prowizja od sprzedaży za pośrednictwem osób trzecich

była bieżąco traktowana jako wynagrodzenie za usługi świadczone przez przedstawiciela na rzecz Littlewoods. Prowizja ta powinna być traktowana, zarówno z punktu widzenia prawa Unii, jak i prawa krajowego, jako obciążenie wynagrodzenia za transakcje sprzedaży zrealizowane w przeszłości – jeżeli została ona pobrana w gotówce lub nałożona na takie transakcje, bądź za przyszłe transakcje sprzedaży – jeżeli pobierana była, według podwyższonej stawki, od transakcji przyszłych. Littlewoods zapłaciła więc zbyt wysoką kwotę podatku VAT od niektórych dostaw towarów i świadczenia usług, jako że podlegająca opodatkowaniu kwota odnosiła się do dostarczonych przez nią towarów została bieżąco uznana za wyższą, niż była w rzeczywistości.

11 Sąd odsyłający jest zatem zdania, że nadpłacone kwoty nie były zgodnie z prawem należne na mocy dyrektywy 67/228 – w odniesieniu do lat podatkowych poprzedzających rok 1978, ani na mocy dyrektywy 77/388 – w odniesieniu do okresu od 1978 r.

12 Littlewoods wystąpiła do Commissioners z żądaniem zwrotu nadpłaconego podatku VAT. Od października 2004 r. Commissioners zwrócili Littlewoods nadpłacony podatek VAT w kwocie 204 774 763 GBP. Wspomnianego zwrotu dokonano na podstawie art. 80 VATA 1994.

13 Wraz z wypłatą zwrotu dokonano także, na mocy art. 78 VATA 1994, zapłaty odsetek prostych w wysokości 268 159 135 GBP.

14 W sprawach zawisłych przed sądem odsyłającym Littlewoods dochodzi kolejnych kwot, które łącznie wynoszą około 1 mld GBP. Littlewoods twierdzi, że kwoty te stanowiły korzyść, jak Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uzyskało dzięki korzystaniu z kwot górnym nadpłaconego podatku. Według Littlewoods dochodzone kwoty zostały obliczone przy zastosowaniu skądanej stopy procentowej, mającej zastosowanie do pożyczek, jakie w badanym okresie zacięgało rząd Zjednoczonego Królestwa. Żądana suma uwzględnia wartość zapłaconych już odsetek prostych.

15 W ramach postępowania krajowego Littlewoods powołuje się na dwa rodzki prawne przewidziane przez prawo krajowe, a mianowicie na roszczenie o zwrot bezprawnie pobranego podatku, określane powszechnie mianem „roszczenia Woolwich” („Woolwich claim”), oraz na roszczenie o zwrot środków pieniężnych wpłaconych w wyniku błędnie prawnego („mistake-based claim”).

16 Sąd odsyłający podkreśla w tym względzie, że okres przedawnienia dla roszczenia Woolwich wynosi 6 lat i biegnie od dnia dokonania nadpłaty podatku, podczas gdy okres przedawnienia dla roszczenia o zwrot wynikających z błędnie prawnego wynosi 6 lat i biegnie od dnia, w którym zainteresowany dowiedzia się o błędzie lub mógł się o nim dowiedzieć przy zachowaniu należytej staranności.

17 Sąd odsyłający wyraża pogląd, że wskazane okresy przedawnienia przewidziane w prawie krajowym odpowiadają wymogom wynikającym z prawa Unii.

18 W postępowaniu krajowym bezsporne są następujące okoliczności:

- od 1973 r. do października 2004 r. Commissioners pobrali sporne kwoty podatku VAT z naruszeniem prawa Unii i prawa krajowego;
- Littlewoods jest uprawniona do zwrotu nadpłaconego podatku VAT, zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym, jako że odpowiednie kwoty zostały wpłacone na rzecz Commissioners;
- odsetki proste, obliczone zgodnie z przepisami prawa krajowego, również zostały

zapłacone Littlewoods, na mocy tych przepisów, oraz

– przesłanki skierowanego przeciwko państwu powództwa o ustalenie odpowiedzialności cywilnej z tytułu naruszenia prawa Unii nie zostały spełnione.

19 Zgodnie ze stanowiskiem sądu odsyłającego i sądu odwoławczego, na które powołuje się Littlewoods, nie może nastąpić zastosowanie w niniejszej sprawie. Sąd ten wskazuje, że nadpłacony podatek VAT mógłby zostać odzyskany jedynie w ramach wniosku podniesionego na podstawie art. 80 VATD 1994 i że Littlewoods mogłyby dochodzić odsetek wyliczonych na mocy art. 78 wspomnianej ustawy. W konsekwencji, gdyby brać pod uwagę jedynie prawo krajowe, przedstawione przez Littlewoods roszczenia musiałyby zostać oddalone na podstawie owych art. 78 i 80.

20 Sąd odsyłający powziął jednakże wątpliwości co do tego, czy takie rozwiązanie jest zgodne z prawem Unii.

21 W tych okolicznościach High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy w sytuacji, w której podatnik nadpłaci podatek VAT pobrany przez państwo członkowskie w sposób niezgodny z wymogami przepisów [prawa Unii] dotyczących podatku VAT, ustanowiony przez państwo członkowskie środek zaradczy jest zgodny z prawem [Unii], jeżeli środek ten przewiduje jedynie, że zwrotowi podlegają: a) nadpłacone kwoty główne oraz b) odsetki proste od tych kwot, zgodnie z uregulowaniami krajowymi takimi jak art. 78 [VATD] 1994?

2) Jeżeli nie, to czy prawo [Unii] wymaga, aby środek zaradczy ustanowiony przez państwo członkowskie przewidywał: a) zwrot nadpłaconych należności głównych oraz b) zapłatę odsetek skądanych, jako miernika wartości użytkowej, jak nadpłacone kwoty stanowią dla państwa członkowskiego, lub utraty wartości użytkowej środków pieniężnych, jaka nastąpiła po stronie podatnika?

3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczących na pytania pierwsze i drugie, jakie postanowienia – w odniesieniu do wartości użytkowej nadpłaty lub odsetek – obejmować winien, oprócz postanowienia przewidującego zwrot nadpłaconych należności głównych, środek zaradczy, którego przyjęcia przez państwo członkowskie wymaga prawo [Unii]?

4) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy wynikająca z prawa [Unii] zasada skuteczności wymaga, aby państwo członkowskie odstąpiło od stosowania ustanowionych w prawie krajowym ograniczeń (takich jak art. 78 i 80 [VATD]) w odniesieniu do wszelkich krajowych roszczeń lub środków [zaradczych], które w przeciwnym razie przysługiwałyby podatnikowi w celu wyegzekwowania przyznanego przez porządek prawny [Unii] prawa, ustanowionego przez Trybunał Sprawiedliwości w odpowiedziach na pierwsze trzy pytania, czy te wystarczą, że sąd krajowy odstąpi od stosowania takich ograniczeń jedynie w odniesieniu do jednego z takich krajowych roszczeń lub środków [zaradczych]?

Jakimi innymi zasadami winien kierować się sąd w celu urzeczywistnienia tego prawa przyznanego przez porządek prawny [Unii], tak aby postępowanie zgodnie z przewidzianym w prawie [Unii] zasadą skuteczności?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

22 Za pomocą zadanych pytań, które należy rozpoznać szczególnie, sąd odsyłający zmierza do

ustalenia, co do istoty, czy jest zgodne z prawem Unii, by – w sytuacji takiej jak b?d?ca przedmiotem post?powania krajowego, w której kwota podatku VAT nadp?aconego ze wzgl?du na brak poszanowania prawa Unii zosta?a zwrócona danemu podatnikowi – prawo krajowe przewidywa?o zap?at? od tej kwoty odsetek prostych, czy te? prawo Unii wymaga, by prawo krajowe przewidywa?o zap?at? odsetek sk?adanych, jako miernika warto?ci u?ytkowej nadp?aconych kwot, lub utraty ich warto?ci u?ytkowej, czy te? jeszcze inny ?rodek zaradczy, o którego wskazanie w stosownym przypadku wnosi si? do Trybuna?u. W razie stwierdzenia niezgodno?ci maj?cej zastosowanie normy krajowej z prawem Unii, s?d odsy?aj?cy pragnie dowiedzie? si?, jakie konsekwencje powinien on wyci?gn?? z takiej niezgodno?ci.

23 W tym wzgl?dzie nale?y tytu?em wst?pu zauwa?y?, ?e jak wynika z postanowienia odsy?aj?cego, w ramach sporu krajowego Littlewoods nie wnios?a powództwa odszkodowawczego z powodu naruszenia przez Zjednoczone Królestwo prawa Unii, lecz powództwo o zwrot podatku VAT pobranego z naruszeniem tego prawa.

24 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, ?e prawo uzyskania zwrotu podatków pobranych w pa?stwie cz?onkowskim z naruszeniem przepisów prawa Unii jest konsekwencj? i dope?nieniem praw przyznanych jednostkom przez przepisy prawa Unii w takim kształcie, jaki nada?a im wyk?adnia dokonana przez Trybuna? (zob. w szczególno?ci wyroki: z dnia 9 listopada 1983 r. w sprawie 199/82 San Giorgio, Rec. s. 3595, pkt 12; a tak?e z dnia 8 marca 2001 r. w sprawach po??czonych C-397/98 i C-410/98 Metallgesellschaft i in., Rec. s. I-1727, pkt 84). Pa?stwa cz?onkowskie s? zatem zobowi?zane co do zasady do zwrotu podatków pobranych z naruszeniem prawa Unii (wyrok z dnia 14 stycznia 1997 r. w sprawach po??czonych od C-192/95 do C-218/95 Comateb i in., Rec. s. I-165, pkt 20; ww. wyrok w sprawie Metallgesellschaft i in., pkt 84; wyrok z dnia 2 pa?dziernika 2003 r. w sprawie C-147/01 Weber's Wine World i in., Rec. s. I-11365, pkt 93; wyrok z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie C-446/04 Test Claimants in the FII Group Litigation, Zb.Orz. s. I-11753, pkt 202).

25 Nale?y przypomnie? ponadto, ?e Trybuna? orzek?, i? w przypadku gdy pa?stwo cz?onkowskie pobra?o podatki z naruszeniem przepisów prawa Unii, podmiotom prawa przys?uguje uprawnienie do zwrotu nie tylko nienale?nie pobranego podatku, lecz tak?e kwot zap?aconych na rzecz tego pa?stwa lub zatrzymanych przez to pa?stwo w bezpo?rednim zwi?zku z tym podatkiem. Dotyczy to równie? strat spowodowanych utrat? mo?liwo?ci dysponowania ?rodkami finansowymi w wyniku przedwczesnego pobrania podatku (zob. ww. wyroki: w sprawie Metallgesellschaft i in., pkt 87–89; a tak?e w sprawie Test Claimants in the FII Group Litigation, pkt 205).

26 Z przytoczonego orzecznictwa wynika, ?e zasada ci???cego na pa?stwach cz?onkowskich obowi?zku zwrotu wraz z odsetkami kwot podatków pobranych z naruszeniem prawa Unii wynika z tego w?a?nie prawa.

27 Wobec braku przepisów na poziomie Unii do pa?stw cz?onkowskich nale?y ustanowienie w krajowym porz?dku prawnym przes?anek, zgodnie z którymi takie odsetki powinny by? wp?acane, a w szczególno?ci stawki i sposobu obliczania takich odsetek (odsetki proste lub sk?adane). Przes?anki te musz? by? zgodne z zasadami równowa?no?ci oraz skuteczno?ci, a zatem nie mog? by? mniej korzystne ni? przes?anki dotycz?ce podobnych ??da? opartych na przepisach prawa krajowego i nie mog? by? ukształtowane w sposób czyni?cy praktycznie niemo?liwym wykonywanie praw przyznanych przez porz?dek prawny Unii (zob. podobnie ww. wyroki: w sprawie San Giorgio, pkt 12; w sprawie Weber's Wine World i in., pkt 103; wyrok z dnia 6 pa?dziernika 2005 r. w sprawie C-291/03 MyTravel, Zb.Orz. s. I-8477, pkt 17).

28 I tak, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasada skuteczno?ci zakazuje pa?stwom cz?onkowskim praktycznego uniemo?liwiania lub nadmiernego utrudniania wykonywania praw

przyznanych porządkiem prawnym Unii (zob. wyroki: z dnia 7 stycznia 2004 r. w sprawie C-201/02 Wells, Rec. s. I-723, pkt 67; z dnia 19 września 2006 r. w sprawach połączonych C-392/04 i C-422/04 i-21 Germany i Arcor, Zb.Orz. s. I-8559, pkt 57).

29 W niniejszej sprawie należy przyjąć, że omawiana zasada wymaga, by krajowe przepisy dotyczące między innymi obliczenia ewentualnie należnych odsetek nie skutkowały pozbawieniem podatnika stosownego odszkodowania z tytułu straty spowodowanej nienależną zapłatą podatku VAT.

30 Ustalenie, czy taka sytuacja ma miejsce w omawianej sprawie krajowej, w świetle ogólnych okoliczności postępowania krajowego, należy do sądu odsyłającego. W tym względzie należy podkreślić, że z postanowienia odsyłającego wynika, że zgodnie z art. 78 VATA 1994 Commissioners wpłacili na rzecz Littlewoods odsetki od podatku VAT pobranego z naruszeniem prawa Unii. Na podstawie tych przepisów Littlewoods otrzymała wpłatę odsetek prostych w kwocie 268 159 135 GBP, odpowiadającej odsetkom należnym za około 30 lat, przy czym kwota ta przekracza o ponad 23% kwotę główną, wynoszącą 204 774 763 GBP.

31 Co się tyczy weryfikacji, czy w postępowaniu krajowym zasada równoważności jest przestrzegana, należy przypomnieć, że poszanowanie tej zasady zakłada, że rozpatrywana norma krajowa znajduje zastosowanie bez różnicy do skarg opartych na naruszeniu prawa Unii oraz do skarg opartych na naruszeniu prawa wewnętrznego mających podobny przedmiot i podstawę. Jednak zasady równoważności nie można interpretować tak, że zobowiązuje państwo członkowskie do rozciągnięcia najkorzystniejszego systemu wewnętrznego na wszystkie skargi wnoszone w danym obszarze prawa. Aby sprawdzić, czy zasada równoważności jest przestrzegana, do sądu odsyłającego, który jako jedyny posiada bezpośrednią wiedzę na temat zasad proceduralnych dotyczących skierowanych przeciwko państwu powództw o zwrot, należy zbadać, czy zasady proceduralne mające na celu zapewnienie w prawie krajowym ochrony praw wynikających dla jednostek z prawa Unii są zgodne z tymi zasadami, oraz zbadać zarówno przedmiot, jak i istotnych elementów powództw wewnętrznych, które mają być podobne. W tym celu sąd krajowy powinien zweryfikować podobieństwo danych powództw pod kątem ich przedmiotu, ich podstawy oraz istotnych elementów (zob. podobnie wyrok z dnia 29 października 2009 r. w sprawie C-63/08 Pontin, Zb.Orz. s. I-10467, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).

32 Według sądu odsyłającego stosowanie art. 78 VATA 1994 skutkuje wyłączeniem obu roszczeń przewidzianych przez „common law”, a mianowicie roszczenia Woolwich i roszczenia o zwrot środków pieniężnych wpłaconych w wyniku błędów prawnego. Sąd odsyłający docieka w istocie, czy w przypadku stwierdzenia niezgodności z prawem Unii art. 78 i art. 80 VATA 1994 niestosowanie zawartego w nich ograniczenia odnoszącego się do roszczenia Woolwich mogłoby doprowadzić w postępowaniu krajowym do wpłaty odsetek zgodnej z prawem Unii, czy te należące w tym zakresie wyłączenia stosowanie tego ograniczenia do wszystkich roszczeń lub środków zaradczych wynikających z „common law”.

33 Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa, w sytuacji niezgodności normy prawa z bezpośrednio skutecznym prawem Unii sąd krajowy ma obowiązek odstąpić od stosowania tej normy krajowej, przy czym obowiązek ten nie ogranicza kompetencji właściwych sądów krajowych do stosowania tych spośród różnych procedur w ramach krajowego porządku prawnego, które są właściwe dla ochrony praw podmiotowych jednostek przyznanych przez prawo Unii (zob. podobnie w szczególności wyroki: z dnia 27 października 1993 r. w sprawie C-337/91 van Gemert-Derks, Rec. s. I-5435, pkt 33; z dnia 22 października 1998 r. w sprawach połączonych od C-10/97 do C-22/97 IN.CO.GE.'90 i in., Rec. s. I-6307, pkt 21; z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie C-314/08 Filipiak, Zb.Orz. s. I-11049, pkt 83).

34 Mając na uwadze ogólną powyższych rozważań, na zadane pytania należy odpowiedzieć, że

prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że wymaga ono, aby podatnik, który nadpłaci podatek VAT, pobrany przez dane państwo członkowskie z naruszeniem przepisów prawa Unii w dziedzinie podatku VAT, miał prawo do zwrotu podatku pobranego z naruszeniem prawa Unii oraz do wypłaty odsetek przysługujących od kwoty tego podatku. Ustalenie, z poszanowaniem zasad skuteczności i równoważności, czy od kwoty głównej należy się odsetki proste, odsetki skądane czy odsetki obliczane według innej metody, jest kwestią prawa krajowego.

W przedmiocie kosztów

35 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że wymaga ono, aby podatnik, który nadpłaci podatek od wartości dodanej, pobrany przez dane państwo członkowskie z naruszeniem przepisów prawa Unii w dziedzinie podatku od wartości dodanej, miał prawo do zwrotu podatku pobranego z naruszeniem prawa Unii oraz do wypłaty odsetek przysługujących od kwoty tego podatku. Ustalenie, z poszanowaniem zasad skuteczności i równoważności, czy od kwoty głównej należy się odsetki proste, odsetki skądane czy odsetki obliczane według innej metody, jest kwestią prawa krajowego.

Podpisy

* Język postępowania: angielski.